Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
NIILA JÄÄSKINENA,
predstavljeni 31. marca 2011 [1]

Zadeva C-190/10

Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (Génesis)
proti
Boys Toys SA
in

Administración del Estado(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija))

„Znamka Skupnosti — Pravila glede vložitve — Člen 27 Uredbe (ES) št. 40/94 — Elektronska vložitev prijave — Upoštevanje datuma, ure in minute vložitve“

I – Uvod

1. Tribunal Supremo (Španija) s predlogom za sprejetje predhodne odločbe Sodišču postavlja vprašanje v zvezi z razlago pojma „datum vložitve“ prijave znamke Skupnosti. Gre za vprašanje, ali je za uporabo člena 27 Uredbe (ES) št. 40/94 [2] poleg datuma vložitve prijave dovoljeno upoštevati tudi uro in minuto vložitve, da bi se lahko uveljavljala prednostna pravica znamke Skupnosti.

II – Pravni okvir

A – *Mednarodno pravo*

2. Člen 4, točka A Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883 [3] (v nadaljevanju: Pariška konvencija) določa:

„(1) Oseba, ki je pravilno vložila prijavo […] tovarniške ali trgovske znamke v eni od držav Unije, […] ima ob vložitvi prijave v drugih državah prednostno pravico v obdobju, določenem v nadaljevanju.

(2) Vsaka vložitev, enakovredna redni nacionalni vložitvi v skladu z nacionalno zakonodajo posamezne države Unije ali dvostranskimi ali večstranskimi sporazumi, sklenjenimi med državami Unije, vzpostavi prednostno pravico.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — Uredba Sveta z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, str. 1), ki je bila razveljavljena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (kodificirano besedilo) (UL L 78, str. 1), ki je začela veljati 13. aprila 2009. Ob upoštevanju datuma nastanka dejstev v postopku v glavni stvari se ta predlog za razlago nanaša na Uredbo št. 40/94.

3 — Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883 je na voljo na naslovu: http://www.wipo.int/treaties/fr/ip/paris/trtdocs_wo020.html.

(3) Redna nacionalna vložitev pomeni vsako vložitev, ki zadostuje za določitev dneva, na katerega je bila prijava vložena v zadevni državi, ne glede na to, kako je bila rešena.“

3. Člen 4, točka C Pariške konvencije določa:

„(1) Obdobja prednostne pravice, navedena zgoraj, trajajo […] šest mesecev za industrijske vzorce ali modele ter tovarniške ali trgovske znamke.

(2) Ta obdobja začnejo teči na datum vložitve prve prijave; dan vložitve ni zajet v obdobju.

(3) Če je zadnji dan obdobja državni praznik ali dan, ko Urad ni odprt za sprejemanje prijav v državi, v kateri se zahteva varstvo, se obdobje podaljša do prvega naslednjega delovnega dne.“

B – *Pravo Unije*

4. Člen 8 Uredbe št. 40/94 z naslovom „Relativni razlogi za zavrnitev“ določa:

„1. Ob ugovoru imetnika prejšnje znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

(a) če je enaka prejšnji znamki in če so blago in storitve, za katere je registracija zahtevana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja znamka;

(b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.

2. Za namen odstavka 1 izraz ‚prejšnje znamke‘ pomeni:

(a) znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to znamko:

  (i) znamke Skupnosti;

  (ii) znamke, registrirane v državi članici, oziroma v primeru Belgije, Nizozemske ali Luksemburga v Uradu Beneluksa za znamke;

  (iii) znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici;

(b) prijave znamk iz pododstavka (a), če so registrirane;

(c) znamke, ki so na dan vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ali, če je to primerno, zahteve za priznanje prednostne pravice v zvezi z zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, ki je v državi članici znana v smislu izraza ‚znan‘ v členu 6bis Pariške konvencije. [...]“

5. Člen 14(1) Uredbe št. 40/94 z naslovom „Komplementarna uporaba nacionalne zakonodaje v zvezi s kršitvijo“ določa, da učinke znamk Skupnosti urejajo izključno določbe navedene uredbe.

6. Člen 26(1) Uredbe št. 40/94 določa zahteve, ki jim mora ustrezati prijava znamke Skupnosti, med katerimi so: (a) zahteva za registracijo znamke Skupnosti; (b) podatki o identiteti prijavitelja; (c) seznam blaga ali storitev, za katere je zahtevana registracija, in (d) prikaz znamke. Odstavek 2 navedenega člena določa, da se za prijavo znamke Skupnosti plača prijavna pristojbina.

7. Člen 27 Uredbe št. 40/94 z naslovom „Datum vložitve“ določa:

„Datum vložitve prijave znamke Skupnosti je datum, na katerega je vložnik vložil dokumente, ki vsebujejo podatke iz člena 26(1), pri Uradu oziroma v primeru, ko je bila prijava vložena pri glavnem uradu države članice ali Uradu Beneluksa za znamke, pri tem uradu, pod pogojem, da je plačal prijavno pristojbino v roku enega meseca po vložitvi zgoraj omenjenih dokumentov.“

8. Člen 29 iste uredbe določa, da se prednostna pravica uporablja v obdobju šestih mesecev od dneva vložitve prve prijave. Vsaka vložitev, enakovredna redni nacionalni vložitvi v skladu z nacionalno zakonodajo države, v kateri je bila opravljena, ali vložitev po dvostranskih ali večstranskih sporazumih vzpostavi prednostno pravico. Redna nacionalna vložitev pomeni vsako vložitev, ki zadostuje za določitev dneva, na katerega je bila prijava vložena, ne glede na to, kako je bila rešena.

9. Člen 32 Uredbe št. 40/94 določa, da je vložitev prijave znamke Skupnosti, ki ima določen datum vložitve, v vseh državah članicah enakovredna pravilni nacionalni vlogi ob upoštevanju prednosti prijave znamke Skupnosti.

10. Člen 97 Uredbe št. 40/94 z naslovom „Pravo, ki se uporablja“ določa:

„1. Sodišča za znamko Skupnosti uporabljajo določbe te uredbe.

2. Za vsa vprašanja, ki ne sodijo v področje uporabe te uredbe, sodišče za znamko Skupnosti uporablja nacionalno zakonodajo vključno z mednarodnim zasebnim pravom.

3. Razen če s to uredbo ni drugače določeno, sodišče za znamke Skupnosti uporablja procesna pravila, ki se uporabljajo za enako vrsto postopkov v zvezi z nacionalno znamko v državi članici, kjer ima sodišče sedež.“

11. Pravilo 5 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe št. 40/94[4] z naslovom „Vložitev prijave“ določa:

„1. Urad označi dokumente, iz katerih je prijava sestavljena, z datumom prejema in številko spisa prijave. Urad prijavitelju brez odlašanja izda potrdilo o prejemu, ki vsebuje vsaj številko spisa, prikaz, opis ali drugačno identifikacijo znamke, naravo in številko dokumentov in datum njihovega prejema.

[…]“

C – *Nacionalno pravo*

12. V členu 6(2) zakona št. 17/2001 z dne 7. decembra 2001 o znamkah (Ley 17/2001, de 7 de diciembre, de Marcas, BOE št. 294 z dne 8. decembra 2001, str. 45579, v nadaljevanju: zakon št. 17/2001 o znamkah) je opredeljeno, da je treba kot prejšnjo znamko razumeti:

„(a) registrirano znamko, katere datum vložitve ali datum prednosti prijave za registracijo je zgodnejši od datuma prijave, ki se preučuje, in ki spada v naslednje kategorije: i) španske znamke; ii) znamke, ki so bile predmet mednarodne registracije z učinkom v Španiji; iii) znamke Skupnosti;

(b) registrirano znamko Skupnosti, katere imetnik v skladu z Uredbo o znamki Skupnosti upravičeno zahteva prednost prejšnje znamke glede na eno od znamk iz točk (a), (i) in (ii), tudi če je bila zadnjenavedena znamka odpovedana ali se je iztekla;

4 — UL L 303, str. 1.

(c) prijavo znamke iz točk (a) in (b), če je njena registracija potrjena;

(d) znamko, ki ni registrirana in je na dan vložitve ali datum prednosti prijave znamke, ki se preučuje, v Španiji ‚znana' v smislu člena 6bis Pariške konvencije."

13. Člen 11 navedenega zakona z naslovom „Vložitev prijave" določa:

„1. Zahteva za registracijo znamke se vloži pri pristojnem organu avtonomne skupnosti, v kateri ima prijavitelj stalno prebivališče ali resni in dejanski sedež ali podružnico podjetja. […]

[…]

6. Organ, ki je pristojen za sprejetje prijave, ob tem sprejetju v obliki, določeni z uredbo, navede številko prijave ter datum, uro in minuto njenega sprejetja."

14. Člen 12 zakona št. 17/2001 o znamkah, v katerem so določeni pogoji, ki jih mora izpolniti prijava, določa:

„1. Zahteva za registracijo znamke mora vključevati vsaj: zahtevo za registracijo znamke, identiteto prijavitelja, prikaz znamke ter seznam blaga ali storitev, za katere je zahtevana registracija.

[…]"

15. Člen 13 zakona št. 17/2001 o znamkah določa:

„1. Datum vložitve prijave je datum, ko pristojni organ, kot je opredeljen v členu 11, prejme dokumente, ki vključujejo elemente iz člena 12(1).

2. Datum vložitve prijav, predloženih na poštnem uradu, je trenutek, ko ta urad prejme dokumente, ki vključujejo elemente iz člena 12(1), če so ti dokumenti predloženi v nezapečateni kuverti, poslani s priporočeno pošto in povratnico ter naslovljeni na organ, pristojen za sprejetje prijave. Poštni urad navede dan, uro in minuto vložitve prijave.

3. Če eden od upravnih organov ali enot iz zgornjih odstavkov ob sprejetju prijave ne navede ure njene vložitve, se tej prijavi pripiše zadnja ura tistega dne. Če se ne navede minuta vložitve, se prijavi pripiše zadnja minuta v uri. Če se ne navedeta niti ura niti minuta vložitve, se v prijavi napišeta zadnja ura in minuta v zadevnem dnevu."

III – Spor o glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

16. Družba Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (v nadaljevanju: družba Génesis) je pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (UUNT) po elektronski poti vložila dve zahtevi za registracijo znamk Skupnosti: za besedno znamko RIZO št. 3 543 361 iz razredov 16, 28, 35 in 36 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen (v nadaljevanju: Nicejska klasifikacija), ter besedno znamko RIZO, EL ERIZO št. 3 543 386 iz razredov 16, 35 in 36 navedene klasifikacije.

17. Predložitveno sodišče poudarja, da se je glede na dokaze, ki so mu bili predloženi, prenos [5] elektronskih prijav za ti znamki Skupnosti k UUNT zgodil v dopoldanskih urah 12. decembra 2003, in sicer ob 11.52 in 12.13.

5 — In ne sprejetje ali registracija s strani UUNT.

18. Iz predložitvene odločbe izhaja tudi, da je 12. decembra 2003 ob 17.45 družba Pool Angel Tomas SL pri uradu Oficina Española de Patentes y Marcas (v nadaljevanju: urad OEPM) vložila zahtevo za registracijo besedne znamke RIZO'S št. 2 571 979-3 iz razreda 28 Nicejske klasifikacije v Španiji.

19. Družba Génesis je ugovarjala zahtevi za registracijo navedene nacionalne znamke RIZO'S, pri čemer se je sklicevala na svojo prednostno pravico na podlagi znamk Skupnosti RIZO št. 3 543 361 in RIZO, EL ERIZO št. 3 543 386.

20. Urad OEPM je s sklepom z dne 9. decembra 2004 ta ugovor zavrnil, saj je menil, da navedene znamke glede na prijavljeno znamko nimajo prednosti, zato je odobril registracijo znamke RIZO'S.

21. Družba Génesis je vložila pritožbo, v kateri je predlagala, naj urad OEPM odobri prednost znamkam Skupnosti, katerih imetnica je, kar je utemeljila z dejstvom, da je bila zahteva za registracijo teh znamk Skupnosti po elektronski poti vložena 12. decembra 2003 in da je treba v ta namen upoštevati ta datum.

22. Urad OEPM je s sklepom z dne 29. junija 2005 to pritožbo zavrnil, pri čemer je poudaril, da je bil datum vložitve prijave znamk Skupnosti, katerih imetnica je tožeča stranka, poznejši od datuma vložitve prijave španske znamke RIZO'S, saj je bil na podlagi člena 27 Uredbe št. 40/94 kot datum vložitve prijav znamk Skupnosti upoštevan šele 7. januar 2004.

23. Drugi oddelek senata za upravne spore pri Tribunal Superior de Justicia de Madrid, ki mu je bila predložena pritožba družbe Génesis zoper ta zadnji sklep, je s sodbo z dne 7. februarja 2008 potrdil utemeljenost podelitve prijavljene španske znamke RIZO'S. To sodišče je ocenilo, da je bil datum vložitve prijave spornih znamk Skupnosti datum dejanske predložitve dokumentacije, in ne 12. december 2003, ki je datum predložitve prijave po elektronski poti.

24. Družba Génesis v svoji pritožbi zoper sodbo z dne 7. februarja 2007, prvič, nasprotuje razlagi Tribunal Superior de Justicia de Madrid v zvezi z datumom vložitve prijave znamk Skupnosti, pri čemer navaja, da bi se ob pravilni razlagi členov 26 in 27 Uredbe št. 40/94 za datum vložitve prijav štel datum, ko sta bili posredovani UUNT in ju je ta prejel, to je 12. december 2003. Drugič, družba Génesis meni, da je Tribunal Superior de Justicia de Madrid s tem, da ni upoštevalo prednosti znamk Skupnosti RIZO št. 3 543 361 in RIZO, EL ERIZO št. 3 543 386, kršilo člen 6(2) zakona št. 17/2001 o znamkah, ki v točkah (a) in (c) določa, da imajo prednost prijave znamk Skupnosti, katerih datum vložitve je zgodnejši od datuma zahtev za registracijo, vloženih pri uradu OEPM.

25. Tribunal Supremo ob predpostavki, da je datum vložitve prijave znamke Skupnosti datum, ko se ta prijava vloži pri UUNT ali organih iz te določbe, ugotavlja, da člen 27 Uredbe št. 40/94 ne določa nobenega drugega vrstnega reda predložitve, kadar se vložitve izvedejo na isti dan. Vendar se na podlagi merila, ki se v Španiji uporablja za ugotovitev prednosti znamk, kadar je dan vložitve prijav isti, prednost dodeli glede na uro in minuto vložitve pri uradu OEPM.

26. V teh okoliščinah je Tribunal Supremo prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je mogoče člen 27 Uredbe [št. 40/94] razlagati tako, da se za ugotovitev časovne prednosti glede na nacionalno znamko, katere prijava je bila vložena istega dne, lahko upoštevajo ne le dan, ampak tudi ura in minuta vložitve prijave za registracijo znamke Skupnosti pri UUNT (če je ta podatek zapisan), kadar nacionalna zakonodaja, ki ureja registracijo nacionalne znamke, šteje za upoštevno uro vložitve?"

27. To vprašanje je bilo v sodnem tajništvu Sodišča vloženo 16. aprila 2010. Družba Génesis, španska, italijanska in grška vlada ter Evropska komisija so predložile pisna stališča.

IV – Vprašanje za predhodno odločanje

A – *Splošne ugotovitve v zvezi s sistemom znamke*

28. V uvodu želim poudariti značilnosti sistema znamke, in sicer po eni strani njegovo mednarodno razsežnost in po drugi strani njegovo nujno ozemeljsko omejenost. Poleg tega je treba upoštevati, da obstajajo različni sistemi za varstvo znamke, med katerimi je tudi sistem Unije.[6]

29. Posebne značilnosti znamke izhajajo že iz pripravljalnih del za sklenitev Pariške konvencije.[7] Kar zadeva določitev veljavnega sistema za varstvo industrijske lastnine, je bil prvi predlog, ki je vključeval sprejetje enotne nadnacionalne zakonodaje, zavrnjen kot neuresničljiv in nerealen. Drugi predlog, katerega cilj je bil sprejetje kolizijskih pravil, na podlagi katerih bi bilo primerno uporabljati pravo države, v kateri je bila znamka oblikovana ali registrirana, se je štel za nepravičen. V skladu s členom 2 Konvencije so se njeni avtorji torej odločili za tretji predlog v zvezi z načelom nacionalne obravnave.[8] Na podlagi načela teritorialnosti (*lex loci protectionis*) so pravni učinki neke znamke omejeni na ozemlje države, v kateri je zaščitena.[9]

30. V pravu Unije je pravo znamk bistven element sistema neizkrivljene konkurence. V tem sistemu mora biti vsakemu podjetju, da bi pritegnilo stranke s kakovostjo svojega blaga ali storitev, omogočeno, da kot znamke registrira znake, ki potrošniku brez možnosti zmede omogočajo razlikovanje tega blaga ali storitev od drugega blaga ali storitev.[10]

31. Usklajevanje zakonodaj na področju prava znamk temelji na dveh sklopih besedil, ki se uporabljata vzporedno, vendar sta povezani z več vidikov. Po eni strani gre za sistem znamke Skupnosti, to je pravo varstva industrijske lastnine, določeno v Uredbi št. 40/94, s katerim se je vzpostavilo enotno pravo znamk, ki se uporablja na celotnem ozemlju Unije. Po drugi strani si je zakonodajni organ Unije z Direktivo 89/104 prizadeval za približevanje nacionalnih zakonodaj, ne da bi obravnaval načelo teritorialnosti, to je povezavo med pravnimi učinki znamke in ozemljem zadevne države članice.

32. Vendar je treba poudariti, da iz pete uvodne izjave Uredbe št. 40/94 izhaja, da zakonodaja Skupnosti v zvezi z znamkami ne nadomesti zakonov držav članic o znamkah. Nacionalne znamke še naprej obstajajo, ker se obravnavajo kot nujne za podjetja, ki se ne odločijo za zaščito svoje znamke na ravni Unije.[11]

33. Znamka Skupnosti torej dopolnjuje nacionalne sisteme za zaščito. Kot je navedeno v prvi in tretji uvodni izjavi Direktive 89/104, je cilj te direktive delna uskladitev, omejena na nacionalne določbe zakona, ki najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga.[12]

6 — Müller, B. K., Multinational Trademark Registration Systems, Bern 2002.

7 — Treba je poudariti, da dvanajsta uvodna izjava Prve direktive Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 40, 1989, str. 1) določa, da vse države članice Skupnosti zavezuje Pariška konvencija, zato je nujno, da se določbe navedene direktive popolnoma ujemajo z določbami Pariške konvencije.

8 — Beier, F.-K., „One Hundred Years of International Cooperation – The Role of the Paris Convention in the Past, Present and Future“, *International Review of Industrial Property and Copyright Law*, zv. 15, št. 1–6/1984, str. 1.

9 — Sabatier, M., *Pratique de la marque internationale*, Raziskovalni inštitut za intelektualno lastnino Henri-Desboi, 2007, št. 8. V zvezi s tem glej sklepne predloge generalne pravobranilke Trstenjak v zadevi Budějovický Budvar, ki poteka pred Sodiščem (C-482/09, točka 50 in naslednje).

10 — Glej v tem smislu sodbe z dne 4. oktobra 2001 v zadevi Merz & Krell (C-517/99, Recueil, str. I-6959, točki 21 in 22), z dne 12. novembra 2002 v zadevi Arsenal Football Club (C-206/01, Recueil, str. I-10273, točki 47 in 48), z dne 17. marca 2005 v zadevi Gillette Company in Gillette Group Finland (C-228/03, ZOdl., str. I-2337, točka 25), z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alcon proti UUNT (C-412/05 P, ZOdl., str. I-3569, točki 53 in 54) in z dne 14. septembra 2010 v zadevi Lego Juris proti UUNT (C-48/09 P, ZOdl., str. I-8403, točka 38).

11 — Bonet, G., „La marque communautaire“, *Revue trimestrielle de droit européen*, št. 1, 1995, str. 59.

12 — Za ponazoritev te omejitve glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Cruza Villalóna v zadevi Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, ki poteka pred Sodiščem (C-96/09 P, točka 79). Poleg tega je Sodišče že razsodilo, da delna uskladitev ne izključuje tega, da bi bila usklajenost zlasti v zvezi z nacionalnimi določbami, ki najbolj neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga, popolna. Glej sodbi z dne 16. julija 1998 v zadevi Silhouette International Schmied (C-355/96, Recueil, str. I-4799, točka 23) in z dne 11. marca 2003 v zadevi Ansul (C-40/01, Recueil, str. I-2439, točka 27).

34. Za zaščito znamk v Uniji je torej značilen soobstoj več različnih sistemov za zaščito, kar lahko vodi k povečanju števila vložitev prijav znamke in, kot je navedeno v nadaljevanju, v izjemnih primerih tudi do nasprotujočih si veljavnih registracij.

B – *Registracija in datum vložitve prijave znamke v pravu Unije*

35. Kar zadeva registracijo znamke Skupnosti, so v določbah Uredbe št. 40/94 navedeni različni vidiki posledic vložitve prijave navedene znamke.

36. Prvič, v skladu s členom 46 Uredbe št. 40/94 obdobje zaščite znamke, ki traja deset let, začne teči z datumom vložitve prijave. Drugič, kot izhaja iz člena 8(2)(a) in (b) Uredbe št. 40/94, datum vložitve prijave, kot je opredeljen v členu 27 iste uredbe, določa prednost ene znamke pred drugo.[13] Tretjič, datum vložitve je upošteven za presojo razlikovalnega učinka znamke, ki naj bi ga ta v smislu člena 7(3) Uredbe št. 40/94 pridobila z uporabo pred vložitvijo prijave. Nazadnje, čas vložitve zahteve za registracijo je upošteven za presojo, ali prijavitelj morda ni ravnal v dobri veri, pri ugotavljanju absolutnih razlogov za ničnost znamke v smislu člena 51(1)(b) Uredbe št. 40/94.[14]

37. Iz tega izhaja, da je natančna določitev datuma vložitve ključni sestavni del sistema znamke Skupnosti. Ker se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe nanaša na določitev smisla in obsega člena 27 Uredbe št. 40/94, je treba najprej določiti naravo pojma „datum vložitve“ v smislu te določbe.

38. V uvodu je treba ugotoviti, da Pariška konvencija ne vključuje materialnih pravil, ki bi urejala pogoje za vložitev prijave, ampak po drugi strani v členu 4A(2) predvideva, da je pravilnost vložitev prijav določena v nacionalni zakonodaji vsake od držav Unije ali dvostranskih ali večstranskih pogodbah, ki jih te države sklenejo. Čeprav je bilo v navedeni konvenciji določeno, da države pogodbenice delujejo po pravu Unije zaradi varstva industrijske lastnine, je ta konvencija vključevala tudi več določb, ki so navedenim državam nalagale sprejemanje zakonodaje na področju industrijske lastnine ali pa so jim to dovoljevale.[15]

39. V nasprotju s tem Uredba št. 40/94 vključuje posebno določbo, ki ureja pogoje za vložitev prijave znamke Skupnosti. Člen 27 navedene uredbe namreč določa, da je datum vložitve prijave znamke Skupnosti datum, na katerega je vložnik vložil dokumente, ki vsebujejo podatke iz člena 26(1), pri UUNT oziroma v primeru, ko je bila prijava vložena pri glavnem uradu države članice za industrijsko lastnino ali Uradu Beneluksa za znamke, pri tem uradu, pod pogojem, da je plačal prijavno pristojbino v roku enega meseca po vložitvi zgoraj navedenih dokumentov.[16]

40. Iz člena 27 Uredbe št. 40/94 torej izhaja, da se navedena določba ne sklicuje izrecno na pravo držav članic.

41. V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso iz zahtev za enotno uporabo prava Skupnosti in načela enakosti izhaja, da se izraze iz določbe prava Unije, ki ne vsebujejo nobene izrecne napotitve na pravo držav članic za določitev njihovega pomena in obsega, običajno v celotni Evropski uniji razlaga samostojno in enotno ob upoštevanju konteksta določbe in zasledovanega cilja navedene ureditve.[17]

13 — Datum vložitve je torej upošteven za ugotovitev „prejšnje znamke“ v smislu člena 8 Uredbe št. 40/94 in znamk, katerih datum vložitve prijave je zgodnejši od datuma vložitve prijave znamke (v skladu s členom 4(2)(a)(i) Direktive št. 89/104).

14 — V zvezi s tem glej sodbo z dne 11. junija 2009 v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, ZOdl., str. I-4893).

15 — Bodenhausen, G. H. C., Guide d'application de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle, BIRPI, 1969, str. 11.

16 — Treba je opozoriti, da je bilo načelo enotne mednarodne vložitve prijave, ki temelji na registraciji znamke v državi izvora, uvedeno z Madridskim sporazumom z dne 14. aprila 1891 in z Madridskim sporazumom z dne 27. junija 1989 o mednarodni registraciji znamk. Glej Sabatier, M., *Pratique de la marque internationale*, str. od 5 do 7.

17 — Glej zlasti sodbi z dne 6. februarja 2003 v zadevi SENA (C-245/00, Recueil, str. I-1251, točka 23) in z dne 21. oktobra 2010 v zadevi Padawan (C-467/08, ZOdl., str. I-10055, točka 32).

42. Pri registraciji znamke Skupnosti je treba upoštevati registracije prejšnjih nacionalnih znamk kot upoštevna pravna dejstva, ki so jim v predpisih Unije pripisane določene pravne posledice.

43. Iz tega izhaja, da UUNT zahtev in presoje organa države izvora, pristojnega na področju znamk, ni dolžan sprejeti za svoje, prav tako pa prijavljene znamke ni dolžan registrirati zaradi odločitev o registraciji, ki jih sprejmejo nacionalni patentni uradi in uradi za znamke. [18]

44. Zato menim, da je določitev „datuma vložitve“ prijave znamke Skupnosti vprašanje, ki je urejeno izključno s pravom Unije, ki v zvezi s tem upošteva ustrezne mednarodne konvencije. Ker v Uredbi št. 40/94 ni pravne opredelitve izraza „datum vložitve“, je treba raziskati obseg in smisel tega izraza v navedeni uredbi.

C – *Datum vložitve prijave v okviru spora o glavni stvari*

45. Preden začnem analizo ključnega pojma za ta postopek, moram ob branju predložitvene odločbe opozoriti na negotovost v zvezi z dejanskim elementom, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, to je določitvijo dneva vložitve prijav zadevnih znamk. [19]

46. Iz predložitvene odločbe namreč izhaja, da sta bili prijavi besednih znamk Skupnosti RIZO in RIZO, EL ERIZO pri UUNT po elektronski poti vloženi 12. decembra 2003. Vendar se predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba ta datum prenosa po elektronski poti šteti za verodostojen datum vložitve prijave znamke Skupnosti.

47. Iz predložitvene odločbe izhaja, da je bila pritožba, ki jo je družba Génesis vložila zoper sporni sklep urada OEPM, zavrnjena s sodbo Tribunal Superior de Justicia de Madrid predvsem zato, ker naj bi bil datum vložitve prijave spornih znamk Skupnosti 7. februar 2004, to je datum dejanske predložitve dokumentacije, in ne 12. december 2003, to je datum vložitve prijave po elektronski poti.

48. V zvezi s tem je treba opozoriti, da daje UUNT uporabnikom na voljo storitev elektronske vložitve prijav („e-filing“), s čimer jim omogoča spletno vložitev prijav znamke Skupnosti. Ta storitev ima več prednosti, med katerimi je jamstvo datuma vložitve v smislu člena 27 Uredbe št. 40/94.

49. Ob upoštevanju besedila te določbe je primerno upoštevati, da je datum elektronske vložitve prijave, ki so ji priloženi vsi dokumenti, zahtevani z Uredbo št. 40/94, in za katero se v enem mesecu plačajo vse pristojbine, treba šteti za datum vložitve v smislu člena 27 navedene uredbe. UUNT je zadevnim osebam namreč zagotovil vsa potrebna tehnična sredstva, da lahko priložijo zahtevane dokumente. [20]

50. Po drugi strani bi bil ob predpostavki, da elektronske vložitve zahteve za registracijo ne spremlja predložitev zahtevanih dokumentov, datum vložitve v smislu člena 27 Uredbe št. 40/94 datum, ko bi bila pri UUNT dejansko predložena vsa zahtevana dokumentacija. Gre torej za datum, ki sledi datumu vložitve navedene zahteve po elektronski poti.

51. Zato mora predložitveno sodišče za uporabo izraza „datum vložitve“ v smislu člena 27 Uredbe št. 40/94 preveriti, na kateri datum je družba Génesis dejansko predložila vse dokumente v zvezi s svojimi zahtevami za registracijo in plačala pristojbino.

18 — Glej v tem smislu sodbi z dne 25. oktobra 2007 v zadevi Develey proti UUNT (C-238/06 P, točke od 71 do 73) in z dne 17. decembra 2010 v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli proti UUNT (Oblika zajca iz čokolade) (T-395/08).

19 — V predložitveni odločbi ni dokončnega stališča v zvezi s tem dejstvom, prav tako pa so s tega vidika dvoumna tudi stališča, ki jih je predložila družba Génesis. Le Komisija je v pisnih stališčih predložila priloge, ki podpirajo trditev, da je datum vložitve prijave 12. december 2003.

20 — Glej http://oami.europa.eu/help/html/help_fr.html. Zdi se, da UUNT uradno ne evidentira ure in minute vložitve prijave znamke. Zato pojasnila predložitvenega sodišča v zvezi s tem ne temeljijo na podatkih, ki jih evidentira UUNT. Niti v Biltenu znamk Skupnosti (http://oami.europa.eu/bulletin/ctm/ctm_bulletin_en.htm) niti v podatkovni zbirki UUNT (CTM online) namreč nista navedeni ura ali minuta vložitve.

52. Šele po preučitvi tega vidika je primerno obravnavati natančnejše časovne vidike, ki jih je poudarilo predložitveno sodišče.

D – *Upoštevanje ure in minute v okviru uporabe pojma „datum vložitve“ v smislu Uredbe št. 40/94*

53. Predložitveno sodišče v svojem vprašanju v bistvu sprašuje, ali je za uporabo člena 27 Uredbe št. 40/94 mogoče upoštevati uro in minuto vložitve zahteve za registracijo, kadar lahko ti elementi prispevajo k ugotovitvi morebitne prednosti glede na nacionalno znamko, katere registracija je bila zahtevana na isti dan. Špansko pravo ob domnevnem sovpadanju datumov vložitve prednost znamk določi glede na uro in minuto vložitve.

54. To vprašanje se torej nanaša na načelo prednosti, na podlagi katerega je mogoče na podlagi prejšnje pravice nasprotovati vsem poznejšim znakom, ki so z njo v nasprotju.[21] Cilj postopka z ugovorom, ki ga je na podlagi nacionalnega prava začela družba Génesis, je torej ugotoviti, da sta ti znamki Skupnosti „prejšnji znamki“ v smislu nacionalne zakonodaje, v kateri je povzeta opredelitev časovne prednosti iz Uredbe št. 40/94.[22]

55. Analize obsega pojma „datum vložitve“, ki so jih predložile stranke, ki so v tem postopku predložile stališča, se precej razlikujejo. Po zgledu španske in italijanske vlade ter Komisije menim, da ura in minuta vložitve prijave za znamko Skupnosti nista upoštevna elementa za uporabo člena 27 Uredbe št. 40/94. Menim namreč, da se „datum vložitve“ nanaša le na „koledarski dan“. Zadnjenavedeni pojem po mojem mnenju pomeni dan, ki traja od 00.00 do 24.00 ter je označen s številko meseca in leta v skladu z gregorijanskim koledarjem, ali ustrezen dan v drugih koledarskih sistemih.[23]. Koledarski dan je torej lahko isti kljub razlikam v realnem času zaradi časovnih pasov.[24]

56. Menim, da to razlago podpira več dejstev.

57. Prvič, ugotavljam, da je sistem Pariške konvencije, h kateri so pristopile vse države članice, kot osnovno enoto za izračun uporabil datum, ki se razume kot enotni ali koledarski dan. Pravilnost vložitve se namreč presoja le glede na ta element. Navedena vložitev se šteje za opravljeno, ko se v skladu z nacionalno zakonodajo države, v kateri se opravi, prijava vloži ob upoštevanju obličnostnih zahtev, pri čemer ta prijava zadostuje za ugotovitev datuma vložitve tudi, če je nepopolna ali oblikovno nepravilna.[25]

58. V zvezi s tem je treba poudariti, da je bila uvedba te osnovne enote za izračun tesno povezana s tako imenovano „prednostjo prvega prijavitelja“, sprejeto s Pariško konvencijo, ki določa, da ima subjekt, ki v šestih mesecih od vložitve prijave svoje znamke v državi izvora vloži prijavo znamke v drugi državi, tam pravico do obdobja začetnega varstva, ki ga je pridobil v državi izvora.[26] V skladu s členom 4C(2) navedene konvencije začne obdobje šestih mesecev teči z datumom vložitve prve prijave, pri čemer dan vložitve ni vključen v obdobje. Zato ura in minuta vložitve nista upoštevni za izračun obdobja prednostne pravice.[27]

21 — Člen 6 zakona št. 17/2001 o znamkah določa, da znakov ni mogoče registrirati, če so enaki prejšnji znamki ali če obstaja verjetnost zmede. Glej člena 4(1) in 5(1) Direktive 84/104.

22 — Glej člen 8(2) Uredbe št. 40/94.

23 — V zvezi s tem glej člen 4(2) Uredbe (EGS, Euratom) št. 1182/71 Sveta z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov (UL L 124, str. 1), iz katerega izhaja, da akti Sveta ali Komisije ali določbe takih aktov, katerih začetek veljavnosti, začetek učinkovanja ali začetek uporabe je opredeljen z določenim datumom, začnejo veljati, učinkovati ali se uporabljati z začetkom prve ure dne, ki ustreza temu datumu. Glej sodbo Splošnega sodišča z dne 20. junija 2001 v zadevi Ruf in Stier proti UUNT (figurativna znamka „DAKOTA“) (T-146/00, Recueil, str. II-1797, točke 23, 27 in 55).

24 — Kot je na primer praznovanje novega leta.

25 — Člen 4, točka A(3) Pariške konvencije določa, da se za redno nacionalno vložitev šteje vsaka vložitev, ki zadostuje za ugotovitev datuma, ko je bila prijava vložena v zadevni državi. Glej Bodenhausen, G. H. C., *Guide d'application de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle*, glej zgoraj, str. 42.

26 — Člen 4 Pariške konvencije določa obdobje šestih mesecev, v katerem lahko prijavitelj znamke v eni od držav Unije zahtevo za prijavo iste znamke vloži v drugih državah Unije, ne da bi na poznejšo(-e) zahtevo(-e) vplivale morebitne zahteve z istim predmetom, ki jih vložijo tretje osebe. S prednostno pravico se prijavitelju znamke torej zagotovi časovno omejena imuniteta glede na zahteve v zvezi z isto znamko, ki jih lahko v obdobju prednostne pravice vložijo tretje osebe. Glej sodbo Splošnega sodišča z dne 15. novembra 2001 v zadevi Signal Communications proti UUNT (TELEYE) (T-128/99, Recueil, str. II-3273, točke od 36 do 40).

27 — Kar zadeva izračun obdobja prednostne pravice, se na mednarodni ravni enak izračun uporablja za patente (dan vložitve prejšnje prijave ni vključen v to obdobje). Glej pravilo 2.4 izvedbene uredbe: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4).

59. Uredba št. 40/94 vključuje lastna pravila, ki so v skladu s sistemom iz Konvencije, pri čemer je v členu 29 predvidena prednostna pravica, ki vključuje registracije, ki se zahtevajo v eni od držav podpisnic Konvencije ali eni od držav podpisnic Sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije.[28] Zaradi učinka prednostne pravice se šteje, da se pravice v zvezi z znamko Skupnosti pojavijo z datumom prednosti, to je dnevom vložitve nacionalne prijave.[29]

60. Zato menim, da ni mogoče natančneje opredeliti datuma vložitve iz člena 27 Uredbe št. 40/94. To se mi zdi še bolj nemogoče, ker se je temu pojmu od začetka pripisala natančna funkcija za uporabo zgoraj navedenega načela prednosti, in sicer ne le na ravni Unije, ampak tudi za uporabo mednarodnih pravil o učinkih registracije znamk. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je prav tako mogoče, da je prejšnja znamka zaščitena z registracijo po mednarodnih sporazumih.[30]

61. Iz navedb na spletni strani UUNT zagotovo izhaja, da je datum vložitve tisti, ko se pri UUNT predložijo dokumenti iz člena 26, pri čemer se upošteva srednjeevropski čas (GMT + 1)[31]. Vendar menim, da se tam navedena ura lahko uporablja za določitev datuma vložitve pri UUNT, in ne za dodelitev začasne prednosti na podlagi ure in minute vložitve.

62. To trditev potrjuje tudi dobesedna razlaga besedila člena 27 Uredbe št. 40/94, ki se sklicuje le na „datum“. Poleg tega iz pravila 5 Uredbe št. 2868/95 izhaja, da UUNT dokumente, iz katerih je sestavljena prijava, označi z datumom prejema in številko spisa, dodeljeno prijavi. Prijavitelju brez odlašanja izda potrdilo o prejemu, ki vsebuje vsaj številko spisa in datum prejema prijave.

63. Drugič, razlago, po kateri se ne upoštevata ura in minuta vložitve, podpirata tudi cilj in narava zakonodaje Unije. Kot je že bilo pojasnjeno v točkah od 30 do 34 in od 39 do 43 teh sklepnih predlogov, cilj Uredbe št. 40/94 ni bil približevanje prava držav članic, ampak oblikovanje enotnega prava varstva industrijske lastnine, ki velja po celotni Uniji. Poleg tega ob upoštevanju neodvisne narave pojmov iz prava Unije, ki so navedeni v Uredbi št. 40/94, pravnih rešitev, sprejetih v nacionalnem pravu, ni mogoče upoštevati za razlago sistema znamke Skupnosti. Nazadnje, kot je upravičeno navedla Komisija, tak pristop potrjuje tudi povezano branje členov 14 in 97 navedene uredbe, saj iz njiju izhaja, da je uporaba nacionalnega prava omejena na vprašanja, ki ne spadajo na področje uporabe Uredbe št. 40/94.

64. Tretjič, poudariti je treba upoštevnost člena 32 Uredbe št. 40/94, iz katerega izhaja, da je vložitev prijave znamke Skupnosti enakovredna vložitvi prijave nacionalne znamke v državah članicah, kar zadeva morebitno določitev pravice iz prijave znamke Skupnosti. Ta člen se sklicuje le na datum vložitve.

65. Kot ugotavlja španska vlada, člen 32 Uredbe št. 40/94 niti ne spreminja pojma Skupnosti „datum vložitve“ niti ne predpostavlja dopolnilne uporabe nacionalnega prava, ampak je omejen na to, da prijavam znamk Skupnosti, vloženim pri UUNT, priznava enako pravno vrednost kot prijavam, vloženim pri nacionalnih uradih. Če bi se Sodišče kljub besedilu člena 27 Uredbe št. 40/94 odločilo za široko razlago te določbe, bi to vodilo v položaj, ko bi morali vsi prijavitelji znamke registrirati pri UUNT, da bi si zagotovili prednostno pravico ne le glede na druge nacionalne znamke, ampak tudi glede na druge znamke Skupnosti, kar bi bilo v nasprotju z načelom, v skladu s katerim znamka Skupnosti ne nadomešča nacionalnih znamk.

28 — Prednostna pravica izhaja iz prijave znamke, ki je bila prej vložena v eni od zgoraj navedenih držav, in je samostojna pravica, saj obstaja neodvisno od poznejše odločitve glede navedene prijave. Kadar prijavo znamke Skupnosti spremlja zahteva za prednostno pravico, navedena pravica postane bistveni del te prijave, saj določa eno od njenih bistvenih značilnosti, in sicer da je pri ugotavljanju, katere pravice so prejšnje, datum njene vložitve datum, ko je bila vložena prejšnja prijava. Glej sodbo Signal Communications proti UUNT (navedena v opombi 27).

29 — Če so izpolnjeni zahtevani pogoji, začne znamka Skupnosti učinkovati za nazaj od datuma vložitve prijave znamke. Bonet, G., „La marque communautaire“, glej zgoraj.

30 — Glej člen 8(2)(a)(iii) Uredbe št. 40/94 in člen 8(2)(a)(iv) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (Kodificirano besedilo) (UL L 78, str. 1), ki se nanašata na znamke, ki so registrirane po mednarodnih sporazumih in veljajo v Skupnosti.

31 — http://oami.europa.eu/ows/rw/pages/QPLUS/forms/electronic/fileApplicationCTM.fr.do.

66. Nazadnje je treba izpostaviti več praktičnih težav, povezanih z uporabo prednosti v realnem času namesto uporabe pojma koledarskega dneva v okviru sistema znamke Skupnosti.

67. Prvič, zaradi različnih časovnih pasov po celotni Uniji se mi zdi, da ni mogoče določati prednosti znamke Skupnosti v realnem času. Ozemlje Evrope namreč obsega štiri časovne pasove. [32]

68. Glede na to raznolikost bi upoštevanje ure in minute vložitve prijave znamke pomenilo določitev začasnega kolizijskega pravila med različnimi nacionalnimi sistemi. Ni mogoče izključiti, da bi lahko prednost v realnem času vodila tudi k nekaj zmede zaradi več različnih komunikacijskih sredstev in njihove različne kakovosti v različnih državah članicah. [33] Za odpravo te zmede je treba poleg evidentiranja ure in minute prijave še zagotoviti, da informacijski sistemi, ki jih imajo na voljo nacionalni organi, natančno sledijo atomskemu ali univerzalnemu času. [34]

69. Tako se težava z datumom vložitve po nepotrebnem spremeni v razpravo o časovnih ali celo realnih enotah. Tako na primer 1. januar ob 0.30 na Finskem v realnem času ustreza 31. decembru ob 23.30 v večini držav članic.

70. Možnost elektronske registracije se seveda uporablja v več državah članicah. [35] Vendar menim, da je treba razlikovati med možnostjo elektronske vložitve prijave in vzpostavitvijo sistema prednosti v realnem času. Uvedba možnosti za elektronsko vložitev pri UUNT ali v nekaterih državah članicah za posodobitev in olajšanje dostopa do varstva industrijske lastnine namreč ne pomeni nujno upoštevanja ure in minute vložitve zahteve za registracijo za ugotovitev časovne prednosti znamke. [36]

71. Zato menim, da bi bilo upoštevanje ure in minute za ugotovitev časovne prednosti neke znamke v smislu člena 27 Uredbe št. 40/94 mogoče le, če bi se prej vzpostavil enoten sistem upravnih postopkov za elektronsko registracijo znamk Skupnosti in nacionalnih znamk po celotni Uniji. To bi pomenilo tudi uporabo sistema univerzalnega časa, to je popolno uskladitev zakonitih časovnih sistemov evropskih držav. Samoumevno je, da bi bilo treba uvedbo takega sistema jasno določiti s predpisi Unije in nacionalnim pravom držav članic [37] ter da ne more izhajati iz sodne prakse.

32 — Glej priporočilo št. 1432 (1999) Sveta Evrope v zvezi z evropskim sistemom časovnih pasov, ki je na voljo na spletnem naslovu: http://assembly.coe.int/Documents/AdoptedText/ta99/frec1432.htm#1. Za primerjavo navedenih pasov glej: http://europa.eu/travel/time/index_fr.htm#tzone.

33 — V zvezi s tem zadostuje sklicevanje na predložitveno odločbo, iz katere izhaja, da sta bili prijavi vloženi ob 11.52 in 12.13, medtem ko je v spornem sklepu urada OEPM navedeno, da sta bili prijavi vloženi ob 11.31.

34 — Lokalni čas, ki je zdaj določen glede na čas po atomskih urah, se imenuje univerzalni koordinirani čas (UTC). Dan po sistemu UTC je približno 0,9 sekunde daljši od povprečnega dneva.

35 — Glede na moje neizčrpne raziskave je taka možnost predvidena v naslednjih državah članicah: Kraljevini Belgiji, Češki republiki, Kraljevini Danski, Kraljevini Španiji, Francoski republiki, Velikem vojvodstvu Luksemburg, Kraljevini Nizozemski, Portugalski republiki, Republiki Finski, Kraljevini Švedski ter Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska. Glej http://www.wipo.int/directory/en/urls.jsp.

36 — Kot ponazoritev, glede ugotovitve prednosti glede na drugo znamko Skupnosti ali nacionalno znamko je popolnoma mogoče, da se ob upoštevanju omejenih uradnih ur na nacionalnih uradih za znamke elektronska pošiljka, izvedena ob 23.00, kot prijava registrira naslednji dan ali še isti dan, pri čemer se registracija ne izvede v realnem času. Kot sem poudaril v opombi 20, UUNT uradno ne evidentira ure in minute prijave znamke.

37 — Prizadevanja na področju začasnega poenotenja izhajajo zlasti iz Direktive 2000/84/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. januarja 2001 o ureditvi poletnega časa (UL L 31, str. 21), ki določa, da se premik ure naprej za 60 minut v primerjavi s preostalim delom leta v vsaki državi članici izračuna na zadnjo nedeljo v marcu ob 1.00 zjutraj po univerzalnem koordiniranem času (UTC). Prav tako je treba navesti, da se v okviru Madridskega sporazuma in Madridskega protokola uporabljajo natančna pravila v zvezi s časom vložitve (pravilo 4 skupne Uredbe za izvajanje Madridskega sporazuma o mednarodni registraciji znamk in protokola glede tega sporazuma, imenovanega „izračun rokov“, ki je na razpolago na naslovu: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/common_regulations.htm#rule_4). Ob vložitvi določitev natančne ure ni navedena na uradnih zaznamkih na prijavi. Po drugi strani je v navodilu št. 11 o elektronskih komunikacijah (Upravnih navodil za uporabo Madridskega sporazuma o mednarodni registraciji znamk in protokola, ki se nanj nanaša, ki je na razpolago na naslovu: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/admin_instructions.htm#P81_4630 določeno, da se prejšnji datum, ker se zaradi časovnega zamika datum, ko se prenos začne, razlikuje od datuma, ko je prenos sprejet, šteje za datum prejema s strani Mednarodnega urada. Glej Sabatier, M., *Pratique de la marque internationale*, glej zgoraj, str. 26.

72. V zvezi s tem je treba še ugotoviti, da je člen 27 Uredbe št. 207/2009 v zvezi z datumom vložitve ubeseden enako kot temu ustrezni člen Uredbe št. 40/94, ki je predmet tega vprašanja za predhodno odločanje. Iz tega izhaja, da se zakonodajni organ Unije še vedno ni opredelil glede ure in minute vložitve.

73. Podredno želim še opozoriti, da tudi v Uredbi (ES) št. 6/2002 [38] ni predvideno navajanje ure in minute ob datumu vložitve prijave za registracijo modela Skupnosti. Poleg tega ima v skladu z navedeno uredbo prijavitelj registriranega modela Skupnosti pod nekaterimi pogoji prednostno pravico. Učinek tega je, da se za datum prednostne pravice šteje datum vložitve prijave za registracijo modela Skupnosti. [39]

74. Če je treba ob upoštevanju zgornjih ugotovitev priznati, da sta bili prijavi zadevnih znamk vloženi na isti dan, po eni strani, ter da je treba izključiti upoštevanje ure in minute, po drugi strani, to pomeni, da bi bilo zadevni znamki načeloma mogoče registrirati. To pa vodi k vprašanju soobstoja nacionalne znamke in znamke Skupnosti.

E – *Soobstoj znamk na trgu*

75. Soobstoj dveh konkurenčnih registracij enakih znamk je pojav, ki je v Uniji znan in včasih neizogiben. Ni sporno, da gre za nepopoln položaj, ki izhaja iz večnacionalnega in različnega značaja sistemov za zaščito znamke ter raznolikosti podjetij, ki so imetniki znamk.

76. Treba je opozoriti, da lahko navedeni soobstoj vpliva na rezultat postopka ugovora ali zahteve za razveljavitev znamke. Ta rezultat se razlikuje glede na to, ali gre za soobstoj nasprotujočih si znamk ali soobstoj prejšnje znamke in znamk, katerih imetniki so tretje osebe, in ne imetnik znamke Skupnosti. Soobstoj torej lahko prenaša imetnik prejšnje pravice ali pa se o njem stranke dogovorijo s sporazumom. [40]

77. Ni sporno, da lahko imetnika za odpravo te težave skleneta sporazum o soobstoju za preprečevanje morebitnih prihodnjih konfliktov. [41] Poleg tega so v nacionalnem pravu zagotovljene posebne pravice, kot je načelo „poštene sočasne uporabe“ (angl. honest concurrent use), katere zakonitost se z vidika prava Unije zdi sporna. [42]

78. Kot je Komisija poudarila v svojih stališčih, je soobstoj znan že od uvedbe znamke Skupnosti, ko je UUNT 1. aprila 1996, to je na datum odprtja registra znamk Skupnosti, registriral vse znamke, katerih registracija se je zahtevala pred tem datumom. [43]

79. V vsakem primeru je možnost registracije enakih znamk za enako blago ali storitve z istim datumom prednostne pravice v sistemih, ki temeljijo na Pariški konvenciji, vedno obstajala. Soobstoj, čeprav ni zelo zaželen, je torej sestavni del pojma znamke.

38 — Uredba Sveta z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti (UL L 3, 2002, str. 1).

39 — Glede na pravilo 2 (točka 2.4(a) Uredbe za izvajanje pogodbe o sodelovanju na področju patentov (PTC) (besedilo je na voljo na naslovu: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4) dan vložitve prejšnje prijave ni vključen v obdobje prednostne pravice. Poleg tega so predvidena posebna pravila za primer izteka obdobja na nedelovni dan ali praznik (glej pravilo 80, točka 80.5, na voljo na naslovu: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r80.htm#_80_5).

40 — Folliard-Monguiral, „Conditions et effets de la coexistence de marques en droit communautaire“, *Propriété industrielle* št. 9, september 2006, študija 24.

41 — Elsmore, M. J., „Trade Mark Coexistence Agreements: What is all the (lack of) fuss about?“, SCRIPT-ed, zv. 5, št. 1, april 2008. Ta sporazum ni vedno upošteven za presojo verjetnosti zmede; glej sodbo Splošnega sodišča z dne 6. novembra 2007 v zadevi Omega proti UUNT – Omega Engineering (Ω OMEGA) (T-90/05, točka 49).

42 — Glej navedene sklepne predloge generalne pravobranilke Trstenjak v zadevi C-482/09, v kateri Sodišču predlaga, naj razsodi, da člen 4(1)(a) Direktive 89/104 nasprotuje temu, da različna imetnika v dobri veri in dolgotrajno sočasno uporabljata enaki znamki, ki se nanašata na enako blago.

43 — Glej sodbo Splošnega sodišča z dne 19. oktobra 2006 v združenih zadevah Bitburger Brauerei proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (od T-350/04 do T-352/04, ZOdl., str. II-4255).

V – Predlog

Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Tribunal Supremo, odgovori:

„Glede na sedanje pravo Unije člen 27 Uredbe (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti izključuje možnost, da bi se poleg dneva vložitve prijave znamke Skupnosti upoštevali tudi ura in minuta te vložitve.“